

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. I. 30.347/2011/7. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Gondola Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: Dr. Gondola Zolt Zoárd ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Rihmer István ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és **II. rendű alperes neve** (címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2011. január 20-án meghozott 1. G. 40.214/2008/66. számú ítélete ellen a felperes részéről 68. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesek, mint egyetemleges jogosultak részére 312 500 (Háromszáztizenkettőezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - 900 000 (Kilencszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A korábban **"B" Kft.** cégnevű felperesnek az alperesek 2007. december 13-áig tagjai, egyben ügyvezetői voltak. A felperes társaság jelenlegi ügyvezetője a perben nem álló **P. Gy.**, aki 2006. november 30-ától a társaság tagja.

A II. rendű alperes a **"B" Kft.** nevében és képviselőjeként 2007. augusztus 23-án, 2007. szeptember 3-án és 2007. október 1-jén keltezett kölcsönszerződéseket írt alá, amelyek szerint a felperes társaságnak, mint kölcsönvevőnek **K. P. b-i** lakos kölcsönadó - 2007. szeptember 3-án 2008. március 15-i visszafizetéssel 1 000 000 Ft, 2007. augusztus 23-án 2008. március 15-i visszafizetéssel 4 000 000 Ft, 2007. október 1-jén 2008. március 15-i

visszafizetéssel 20 000 000 Ft, - összesen 25 000 000 Ft kölcsönt nyújt. A szerződési okiratokat kölcsönvevőként **P. Gy.** is aláírta.

A Városi Bíróságon 2008. július 4-én előterjesztett fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel indult, majd az alperesek ellentmondása folytán perré alakult, és a..... Megyei Bíróságon folytatott eljárásban a felperes azt állítva, hogy a kölcsönszerződésekből 6 000 000 Ft került bizonylatolás útján bevételezésre a felperes társaság pénztárába, ugyanakkor a különbözetként jelentkező, a II. rendű alperes által átvételre került 19 000 000 Ft a társaság könyvelésében, pénztári nyilvántartásaiban nem mutatható ki, „A gazdasági társaságokról” szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. §-ának (2) és (4) bekezdéseire alapítottan az alpereseknek 19 000 000 Ft kártérítés és késedelmi kamatai egyetemleges megfizetésére kötelezése iránti keresetet terjesztett elő. Arra hivatkozott, hogy a II. rendű alperes az ügyvezetői kötelezettségét megszegte azzal, hogy nem rendelkezett a kölcsönből fennmaradó 19 000 000 Ft pénztárba helyezéséről és a társaság könyveiben való feltüntetéséről. A kölcsönről az I. rendű alperes is tudott, ezért ő sem tett eleget az ügyvezetői kötelezettségének. Az alperesek megsértették a pénztárkezelés, a bizonylati fegyelem és a könyvelés szabályait, és ezzel a magatartásukkal 19 000 000 Ft összegű kárt okoztak a felperesnek.

Az alperesek az ellenkérelmükben elsődlegesen a kereset időelőttiségére hivatkozással a per megszüntetését, érdemben pedig a felperes keresetének teljes elutasítását és perköltségben marasztalását kérték. Alaki védekezésük indokaként arra hivatkoztak, hogy a kölcsönvevő nem követelte vissza a pénzt, így a felperes társaságot kár nem érte. Az érdemi elutasítás iránti ellenkérelmük indokaként azt állították, hogy a kölcsönszerződések szerinti összegekből 19 000 000 Ft azért nem került bevételezésre, mert ilyen összegű pénz átadására nem is került sor az ügyvezetők részére, a szerződés e tekintetben fiktív volt, és valójában a társaság működésének biztosítása érdekében a **P. Gy.** által 2007. május és augusztus hónapokban nyújtott - saját forrásból, illetőleg más személyektől származó - kölcsönök írásba foglalását szolgálták.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást követően 66. sorszámon hozott ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest kötelezte az alperesek, mint egyetemleges jogosultak részére 15 napon belül 990 000 Ft perköltség megfizetésére.

Az ítéletben megállapított - a fellebbezés szempontjából lényeges - tényállás szerint a perbeli kölcsönszerződések keltezésének évében, 2007. évben **P. Gy.** különböző magánkölcsönöket biztosított a felperesi cégnek. 2007. decemberében a társaság tagjai és ügyvezetői elszámolást készítettek, melynek során a felperesnek átadott magánkölcsönök összegét 26 540 206 Ft-ban állapították meg és azt rögzítették, hogy abból 1 541 206 Ft kölcsön **P. Gy.**től származik.

2008. január 16-án **P. Gy.** a társaság új ügyvezetőjeként állapította meg, hogy 19 000 000 Ft összegű hiány áll fenn.

Indokolásában az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy az alperesek felelősségére a Gt. 30. §-ának (2) bekezdésében, illetve a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezések az irányadók, és e körben a felperest terhelte a jogellenesség, a kár bekövetkezése és a kettő közötti okozati összefüggés bizonyításának kötelezettsége. Jelen esetben azonban a hivatkozott kölcsönszerződésekkel összefüggésben a kár bekövetkezését a felperes nem tudta bizonyítani. Az alperesek által tagadott, annak a felperesi állításnak a bizonyítékeként, hogy a felperes társaságnak 25 000 000 Ft kölcsöntartozása áll fenn **K. P.-el** szemben, nem fogadta el bizonyítékként sem a kölcsönszerződéseket, sem azt a 2006. december 6-i keltezésű taggyűlési határozatot, amelyben az alperesek elismerték a kölcsöntartozását fennállását. Az ítéletben ezzel kapcsolatban kifejtettek szerint a szerződések önmagukban nem bizonyítják a pénz átadását, ezzel szemben a perben tanúként meghallgatott **K. P.** a vallomásában egyértelműen azt nyilatkozta, hogy a kölcsönt nem a felperes társaságnak, hanem **P. Gy.**nek mint magánszemélynek nyújtotta, és a pénzt is ténylegesen neki adta át. A tanúként meghallgatott, a társaság könyvelését végző **V. I.-né** nem tudott nyilatkozni arról, hogy 2007. szeptember 9-én a bevételi pénztárbizonylatok milyen szerződés alapján kerültek kiállításra. **P. Gy.** ugyanakkor a tanúvallomásában maga sem tett konkrét előadást arra vonatkozóan, hogy a **K. P.-től** általa átvett pénz ténylegesen a felperes céghez került.

A felperes részéről bizonyítékként hivatkozott, az alperesek 2007. december 6-i taggyűlési határozatban tett nyilatkozatával szemben az alperesek által az eljárás során csatolt iratok, valamint **Sz. M. I.** és **dr.M. A.** tanúk vallomása alapján állapította meg azt, hogy az ott elismert 25 000 000 Ft összegű tartozás más kölcsönökből származik. Az első fokú ítélet szerint ilyen körülmények között könyvszakértői bizonyításra lett volna szükség a felperes által állított összegű kár bekövetkezésének igazolására, amelyre vonatkozóan azonban a felperes figyelmeztetés ellenére indítványt nem tett.

A kár bizonyítottságának hiányában pedig az alperesekkel szembeni kártérítési keresetet el kellett utasítani.

A pereszes felperest az elsőfokú bíróság a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesek ügyvédi munkadíjból és készkiadásból álló, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének és 4/A. §-a (1) bekezdésének rendelkezései szerint megállapított mértékű perköltség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, az alperes csatlakozó fellebbezéssel élt.

A felperes a fellebbezésében az első fokú ítéletnek a keresete szerinti megváltoztatását és az alpereseknek a perköltségeiben való marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelme alaposágának elbírálása szempontjából nyilvánvaló tényeket, bizonyítékokat hagyott figyelmen kívül és a rendelkezésre álló bizonyítékokból helytelen következtetéseket vont le. Figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes az alperesekkel, mint ügyvezetőkkel szembeni kártérítési kereseti igényét részükről a bizonylati fegyelem, a pénztárkezelés és a könyvelés szabályainak megsértésére és ezáltal a Gt. 30. §-ának (2) bekezdésére alapította. Álláspontja szerint a bizonylati fegyelem, a

pénztárkezelés és a könyvelés szabályainak az alperesek részéről történt megsértését az általa csatolt négy okirattal, valamint a két tanú nyilatkozatával egyértelműen bizonyította, az elsőfokú bíróság azonban - tévesen az alperesek bizonyítékainak helyt adva - figyelmen kívül hagyta, hogy az alperesek magatartása már a kölcsönszerződések megkötésénél jogszabályi rendelkezésekbe ütközött. A kölcsönszerződések megkötéséért, azok tartalmáért, valamint teljesítésükért pedig az alpereseket terheli a felelősség, hiszen a társaság nevében vállaltak kötelezettséget. Figyelmen kívül hagyta, hogy az okiratokban elismert kölcsön pénzügyi és számviteli rendezését a társaság adminisztrációjában az alperesek, mint ügyvezetők elmulasztották. Fellebbezése szerint ebben az időszakban **P. Gy.** a társaságnak tagja volt csupán, és ilyenként bármilyen közreműködése a szerződéskötés vagy a későbbi ügyintézés körében a Gt. 22. §-ának (4) bekezdése szerint nem mentesíthette az alpereseket azon felelősség alól, hogy a társaság adminisztrációját a jogszabályoknak megfelelően lássák el. Az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított döntő jelentőséget a kölcsönszerződések szerinti pénz átadásának, de a szerződéskötéseket követő két, illetve három hónap múlva történt taggyűlésig az alpereseknek lehetőségük lett volna a pénztár, illetve a könyvelés rendezésére.

Tévesen értékelte a bizonyítékok között **dr.M. A.** tanúvallomását, amely szerint a társaságnak tartozása nem állt fenn. Ugyancsak tévesen értékelte azt a tényt, hogy a szerződés szerinti 25 000 000 Ft kölcsönből 6 000 000 Ft bizonylatolás útján a könyvelésbe került, míg a 19 000 000 Ft-tal az alperesek annak ellenére nem tudnak elszámolni, hogy a II. rendű alperes a 2009. december 1. napján tárgyaláson tett jegyzőkönyvbe vett több - a fellebbezésben részletesen idézett - nyilatkozatában elismerte a pénz átvételét és elköltését. A fellebbezés szerint a Gt. 30. §-ának (2) bekezdése és a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése értelmében az alperesek kártérítési felelősségét önmagában megalapozza az a felróható magatartásuk, amellyel a társaságot vezették, illetve konkrétan a társaság nevében vállalt kölcsönök bizonylatait nem állították ki, a könyvelésre nem adták le, illetve nem gondoskodtak a kölcsönösszegek pénztárba történő elhelyezéséről, továbbá az is, hogy nem valós szerződést kötöttek, mivel utóbbi esetben nem tettek meg mindent annak érdekében, hogy a tényleges helyzetnek megfelelő állapotot helyreállítsák, tehát e körben is mulasztást követtek el.

A fellebbezését utóbb kiegészítő nyilatkozatában a felperes hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság téves következtetéssel jutott arra a megállapításra, miszerint a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az alperes ügyvezetők egyértelműen jogszabálysértő magatartása, mulasztása miatt kár érte. Rámutatott; ezt a kérdést a gazdasági társaság és az ügyvezetők viszonyában lehet megítélni, nem pedig akként, ahogy azt az elsőfokú bíróság tette, amikor egy magánkölcsön teljesítése tárgyában ítélte meg a keresetet, amelyet az alperesek a kft-n kívüli jogviszonyként jelöltek meg. Az okiratokból megállapítható jogviszonyokat pedig nem változtatja meg és írja felül **K. P.** nem megfelelő ismerete a tartozásról. Jelentősége annak van, hogy ezzel az összeggel az alperesek nem tudtak elszámolni, de ezt a felperesnek előbb-utóbb vissza kell fizetnie a hitelezőnek, így a társaság nyilvántartásában, könyvelésében nem szereplő, de a követelésként meglévő összeg a tényleges kár, amelynek elköltését egyébként az alperesek nem cáfolták. Annak igazolására, hogy a könyvelésben nem szerepel 19 000 000 Ft, nincs szükség külön szakértői bizonyításra.

Az alperesek a csatlakozó fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a javukra megítélt perköltség felemelését, a felperesnek 50 %-kal megemelt ügyvédi munkadíj és Áfa megfizetésére kötelezését kérték, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (6) bekezdése alapján, az ügy különös bonyolultságára - a tényállás bizonyításának bonyolultságából, a jogi képviselő székhelyének és a tárgyalás helyének távolságából adódóan időigényes ügyvédi munkaszükségletre - hivatkozva.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az első fokú ítélet helybenhagyását kérték, lényegében annak helyes indokai alapján.

A felperes az alperesek csatlakozó fellebbezésére ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítélet tábla a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A keresetet elutasító ítélet ellen előterjesztett felperesi fellebbezést és az alperesnek a perköltség megváltoztatása iránti csatlakozó fellebbezését sem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, azt eljárási szabálysértés nélkül helyesen állapította meg. Az abból levont jogi következtetéseivel - indokaira kiterjedően - az ítélet tábla is mindenben egyetértett.

A felperesi fellebbezésben felhívottakra tekintettel emeli csak ki a következőket:

Arra helyesen hivatkozott a felperes, hogy „A gazdasági társaságokról” szóló jelenleg hatályos 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) szabályozásából adódóan a gazdasági társaságok működése során elkülönülnek egymástól a tulajdonosi, irányítási és a vezetési és ellenőrzési funkciók. A törvény a képvisleti és vezetési funkciót a vezető tisztségviselőkre (korlátolt felelősségű társasági forma esetében az ügyvezetőre) telepíti, akiknek az ebből adódó feladataikat önálló, fokozott személyes felelősséggel kell teljesíteniük. A vezető tisztségviselő feladata kettős: kifelé képviseli a társaságot harmadik személyek és a hatóságok irányában, míg a belső viszony alapján ellátja a társaság operatív vezetését, irányítását. A társaság operatív vezetése nem csupán a Gt.-ben, hanem más jogszabályban előírt kötelezettségek betartását, illetve betartatását is megköveteli. A vezető tisztségviselőnek kell ezért gondoskodnia egyebek között a gazdálkodás számviteli tevékenységének minden lényeges mozzanatával kapcsolatos jogszabályi, szakmai előírások betartásáról. a társasági tagok védelme érdekében - a korábban hatályos 1997. évi CXLIV. törvény 29. §-ának (1) bekezdésében írt rendelkezéssel egyezően - a Gt. 30. §-ának (2) bekezdése külön előírja a vezető tisztségviselőkre vonatkozó felelősségi szabályokat. Ennek értelmében a vezető tisztségviselők az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal kötelesek eljárni. Kötelezettségeik megszegésével a gazdasági társaságnak okozott károkért a polgári jog általános szabályai szerint felelnek.

A polgári jogi általános kártérítési felelősség szabályát megállapító Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése értelmében a kártérítési felelősség megállapításához jogellenes magatartás, kár, és a kettő közötti okozati összefüggés szükséges. Bármelyik feltétel hiánya esetén a kártérítési felelősség megállapítására nincs lehetőség.

Ebből következően a Gt. 30. §-ának (2) bekezdése értelmében a gazdasági társaság vezető tisztségviselői részéről önmagában jogsértő magatartás tanúsítása sem alapoz meg kár nélkül kártérítő felelősséget. A kártérítési igény csak akkor megalapozott, ha a vezető tisztségviselő jogellenes magatartásával okozati összefüggésben kár bekövetkezése is megállapítható. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság az ítéletében helyesen állapította meg, hogy a jelen esetben a kártérítés törvényi feltételeinek meglétét illetően a bizonyítási teher a felperesre hárult.

A felperes az alperesek jogellenes károkozó magatartását lényegében abban jelölte meg, hogy mint a társaság vezető tisztségviselői, a II. rendű alperes által átvett 19 000 000 Ft összeg tekintetében megsértették a bizonylati fegyelem, a pénztárkezelés és a könyvelés szabályait. Tekintettel arra, hogy a tárgydíszakban hatályos „A számvitelről” szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 14. §-ának (1) bekezdése és 15. §-ának (3) bekezdése értelmében a könyvvizetés során - egyebek között - a könyvvitelben rögzített és a beszámolóban szereplő tételeknek a valóságban is megtalálhatónak, bizonyíthatónak, kívülállóknak által is megállapíthatónak kell lenniük (valódiság elve), pénzügyi kötelezettség pedig - értelemszerűen - csak meglévő pénzeszközökhöz kapcsolódhat, a fellebbezés hivatkozásával szemben az alperesek védekezésére tekintettel a jelen perben döntő jelentősége volt annak a ténynek, hogy a II. rendű alperes átvette-e, illetőleg a felperes társaság ténylegesen hozzájárult-e ahhoz a 19 000 000 Ft-hoz, amelyre vonatkozóan a felperes az alperesek részéről a bizonylati fegyelem, a pénztárkezelés és a könyvelés szabályainak megsértésére hivatkozott.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felek között e körben kialakult tényvita eldöntése során, a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében, a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a pénzügyi összeg a II. rendű alpereshez, illetőleg a felperesi társasághoz került, és az alpereseknek kellett pernyertességükhöz bizonyítaniuk, hogy a II. rendű alperes aláírásának elismerése ellenére a 19 000 000 Ft összegű pénzeszköz ténylegesen nem került a II. rendű alpereshez, illetőleg más módon a felperes társasághoz.

A felperes fellebbezési hivatkozásával szemben e körben az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat - az ítélete indokolásában részletesen kifejtve - a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésének megfelelően helyesen értékelte, amelynek keretében mind a kölcsönszerződések tartalmi valóságára, mind pedig a pénztáradásra vonatkozóan az e körben tanúként meghallgatott **P. Gy.** vallomásaival szemben helyesen állapította meg a tényállást **K. P.** tanúvallomása alapján.

A pénz átvételének hiányában - a felperes fellebbezési okfejtéseivel ellentétben - az alperesek részéről a pénztárkezelés szabályainak megsértése fel sem merülhet, mint ahogy a társaság bankszámlájára történő befizetési kötelezettségükről sem lehet szó.

Amiatt pedig, hogy nincs olyan adat sem, amely szerint az arra hatáskörrel rendelkező hatóság a felperes társaság terhére a kölcsönszerződésekkel összefüggésben a pénzügyi vagy számviteli szabályok megsértését jogerős határozattal megállapította volna, a felperes az alperesek részéről az állított pénzügyi és a bizonylati fegyelem szabályainak megsértését, mint jogellenes magatartásokat sem bizonyította.

A számviteli szabályok értelmében a gazdálkodó szervezeteknek a gazdasági tevékenységével kapcsolatos éves beszámolási, ezen belül mérlegkészítési kötelezettsége van. Az éves beszámolóval (egyszerűsített éves beszámolóval) és a mérleggel szemben az Sztv. szerint alapvető kritérium, hogy a valóság elvén kell állnia, vagyis a beszámolóban szereplő tételeknek a valóságnak is megtalálhatónak, bizonyíthatónak kell lenniük. A gazdasági események könyvelését is ennek megfelelően kell végezni.

A jelen perben **K. P.**nek a keresetben hivatkozott kölcsönszerződést rögzítő okiratok bizonyító erejét megdöntő tanúvallomásaival szemben a felperes az elsőfokú eljárás során nem bizonyította, hogy nevezettnek a felperessel szemben a kölcsönszerződésből eredő 19 000 000 Ft összegű követelése, ezáltal a társaságnak ezzel egyező összegű lejárt kölcsöntartozása van. Ezzel kapcsolatos, az elsőfokú bíróság által el nem bírált bizonyítékra a fellebbezésében sem hivatkozott. Ilyen körülmények között nincs alap annak megállapítására sem, hogy a felperesnek a könyvelésében ilyen tartozást a rövid lejáratú kötelezettségek között nyilván kellene tartania.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a Ptk. 339. §-ának helyes alkalmazásával vonta le azt a következtetést, hogy a felperes nem bizonyította, az alperesek a megnevezett magatartásukkal kárt okoztak, ezért kártérítésre kötelezésükre a Gt. 30. §-ának (2) bekezdése alapján nem volt lehetőség.

Alaptalan volt az alpereseknek az elsőfokú bíróság által perköltségként megállapított ügyvédi munkadíj felemelése iránti csatlakozó fellebbezési kérelme is.

A jelen perben a pertárgy értéke (19 000 000 Ft) és a jogi képviselő tevékenysége figyelembevételével az alpereseket megillető elsőfokú ügyvédi munkadíj maximuma „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló és a felek jogviszonyában alkalmazandó 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdésének a) és b) pontja értelmében 770 000 Ft, amelyen túl jogi képviselőjük Áfa kötelezettsége folytán az alperesek a rendelet 4/A. §-ának (1) bekezdése értelmében perköltségként 192 500 Ft Áfára is igényt tarthattak. Az elsőfokú bíróság a felperes által az alpereseknek megtérítendő perköltség összegét ezt meghaladóan állapította meg, hozzászámítva az alperesek jogi képviselőjének a célszerű pervittel kapcsolatban felmerült 24 500 Ft készkiadása igazolt összegét is. Az alperesek csatlakozó fellebbezési állításával szemben a jelen ügy sem az eldöntendő jogkérdések, sem pedig az ahhoz szükséges tényállás felderítése szempontjából nem tekinthető különösen bonyolultnak, amely az IM rendelet 3. §-ának (6) bekezdésének alkalmazását, s a felperes részéről az alperesek javára elsőfokú perköltségként fizetendő ügyvédi munkadíj elsőfokú bíróság által meghatározott összegénél magasabb összegben történő megállapítását indokolná.

A kifejtettek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése szerint saját helyes indokaira utalással - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése és az alperesek csatlakozó fellebbezése sem vezetett eredményre. A fellebbezési eljárásban azonban az alperesek lettek nagyobb részben pernyertesek, ezért a felperes a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a javukra az ügyvédi munkadíjból eredően keletkezett másodfokú perköltséget fizetni.

Az alperesek a felperes által fellebbezett teljes 19 000 000 Ft erejéig lettek pernyertesek, míg a csatlakozó fellebbezési kérelmükben -, amely a megállapított 770 000 Ft ügyvédi munkadíjnak az 50 %-a, vagyis 385 000 Ft-ra történő felemelésére és ezután a felperesnek Áfa fizetésre kötelezésére, vagyis 481 250 Ft-ra irányult - teljes egészében pervesztessé váltak. Így az alperesek tiszta pernyertessége 18 518 750 Ft. Ezt alapul véve az őket másodfokú perköltségként megillető ügyvédi munkadíj összegét az ítélőtábla a 32/2003. (VII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) és b) pontja, (5) bekezdése és a 4/A. §-ának (1) bekezdése szerint állapította meg, figyelemmel a kifejtett ügyvédi tevékenységre és arra, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor.

Az illetékfeljegyzési joga folytán helyette az állam által előlegezett és „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése szerinti maximum illeték megfizetésére a pervesztes felperest az ítélőtábla a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 15. §-ának (1), (3) bekezdése alapján kötelezte.

Az alperesek teljes személyes költségmentessége folytán helyettük az állam által előlegezett, az Itv. 46. §-ának (4) bekezdése szerinti mértékű 14 400 Ft összegű csatlakozó fellebbezési illeték ugyanezen rendelet 13. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a 14. § alapján az állam terhén marad.

D e b r e c e n, 2011. július hó 14.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. előadó bíró, Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő